

PŮST A VELIKONOCE – DOBA PRO AKCI A KONTEMPLACI?

Velikonoce. Doba, ve které se odehrávají události, tvořící jádro celé křesťanské zvěsti. Může Veliká Noc po dvou desítkách století stále promlouvat k srdcím lidí? Dokážeme vnímat, co nám dnes říká půst a že jeho smyslem není jen na chvíli přestat jíst maso? Jsme schopni a především ochotni přijmout tento čas tak, aby v našem nitru rezonoval Kristův kříž a Jeho vzkříšení?

V první řadě si položíme otázku, proč se na Velikonoce připravujeme a co je smyslem postu. Duchovní tradice různých konfesí nás vedou k mnoha návodům, jak dobu postní prožívat. Avšak pravý smysl nalezneme jen tehdy, přistoupíme-li k postu jako k aktu víry, čili personalisticky, osobně; tak, aby půst reflektoval naší osobnost, náš život (ne abychom se jen „cítili zbožně, protože dodržujeme Zákon“). Pojďme se na chvíli společně vypravit takříkajíc ad fontes, čili k pramenům. To znamená k Písmu. Osobní půst nám s velikou hloubkou ukazuje kniha proroka Izajáše v 58. kapitole: „Postíte se jenom pro spory a hádky, abyste mohli svévolně udeřit pěstí. Nepostíte se tak, aby bylo slyšet váš hlas na výšině.

Což to je půst, který si přeji? Den, kdy se člověk pokoruje, kdy hlavu sklání jako rákos, žnící obléká a popelem si podestýlá? Dá se toto nazvat postem, dnem, v němž má Hospodin zalíbení? Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévolí, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? Cožpak nemá lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi?“ (překlad dle ČEP).

Slova proroka jsou přesná jako úder sekery. Vedou nás, abychom se nestarali o to, jestli se postíme navenek, ale zevnitř. Postem máme „rozvázat jha, rozevřít okovy“. A první na řadě jsme my sami. Půst nás vede, abychom se dokázali zastavit, bilancovat svůj život. Nedává smysl si říct, že „budeme odtě už ale opravdu lepší a zbožnější“. Žádná forma postu či odříkání nedává smysl, pokud za ní (a v ní) nerezonuje smysl. Smyslem je vidět svá vlastní jha a okovy, to, co nás svírá a co brání naší svobodě (závislost, zármutek, závist, přepínání se,...). Máme se ponořit do hloubky vlastního nitra

a poznávat sami sebe takové, jací jsme. Nejde tady o egocentrismus – my fundamentálně musíme znát sami sebe, jestli nás velikonoční události mají vést ke skutečnému vyjití ze sebe a následování Krista. Proč je kolem nás tolik pokrytectví, tolik „zbožných“, kteří se ukázkově „postí“, hovoří o „Bohu“, ale nepoznávají jej? Nazvěme toto první zastavení rovinou ponoru, kontemplace. V kontemplaci je duše očišťována, v ní se střetává sama se sebou a s Bohem. Zdůrazněme, že takový ponor do modlitby, sebepoznání a poznání Boha bude bolestivý. Ne nadarmo sv. Jan od Kříže nazývá takovou kontemplaci „temným paprskem“, který „prohoří duši tak, jako oheň prohoří dřevem“ (Temná noc). Abychom se mohli obrátit, musíme se vnořit do kontemplace. Jinak je naše víra v rovině „zbožných“ myšlenek a vznešených rozhovorů – nestydím se to říci – jalová.

Půst nás dále vede k akci, pramenící z kontemplace; z přijetí faktu, že „nejsem dokonalý“ a ani nebudu. Kontemplace nás nutně vede k přijetí, že jsme takoví, jaké nás Bůh miluje. Hospodin neče-

ká se svojí láskou, až my budeme dokonalí. Akce je aktem víry neboť můžeme sloužit i tak nedokonalí a hříšní, protože věříme, že jsme milováni a vykoupeni. Neříkejme tedy: „Až se odnaučím/napravím/zlepší to a to, pak...“. Ne, jednejme hned dnes. Naši dokonalost nikdo nepotřebuje. Ale druzí lidé nás potřebují jako celistvé lidské bytosti s obdarováními i chybami. Proto se věnujme službě takoví, jací jsme. Jistě, máme na sobě pracovat, abychom mohli růst. Ale bez roviny akce se nenaučíme dělat chyby tak, abychom je dokázali přijmout a poučit se z nich. Bez sentimentálního sladkobolu, bez vznešené zbožnosti a „nebeské mluvy“, bez ostenativních vnějších projevů. Občejná služba prospěšná druhým, realizovatelná v práci, ve škole, ve farnosti, v dobrovolnictví, v rodině... Kam nás vede srdce a rozum, kam nás povolává Bůh.

Velikonoce nás provádějí událostmi, které se týkají každého z nás. Následujeme-li Krista, jsme s ním ukřižováni a zároveň doufáme, že tak jako Kristus přijal naše lidství a s ním smrt, tak my přijmeme spásu a věčný život. Naše hříchy, bolesti, smut-

ky, odmítnutí,...to všechno je s Kristem přibito na kříž. Proto jsou Velikonoce dobou proměny. Dobou, která vyžaduje akci a kontemplaci. Dobou, ve které se ze ztracených ovcí, rozptýlených nazdařbůh po světě, stává společenství vykoupených. Tak jako v Adamovi a Evě jsme jednou provždy padli, tak jsme byli v Kristu jednou provždy vykoupeni. Přibijme na dřevo též falešné obviňování (či sebeobviňování), že nejsme dokonalí a že třeba nedodržujeme desatero. Nechme se prostoupit tím, kdo za nás zemřel. Tím, kdo nám ukázal, že smyslem není Zákon. Smyslem je milosrdenství. Mějme na paměti, že Zákon bez milosrdenství ukřižoval Krista. Nejsme vůči druhým (či sami sobě) nemilosrdnými farizeji, kteří spíše dají na trýznění předpisy než na milosrdenství? Velikonoce nás zvou k proměně. Naše okovy byly jednou provždy rozlomeny, naše jha sražena. Vzkříšený Kristus nám kráčí vstříc a přijímá od nás všechnu naši bolest, hříšnost, pády... Přijímáme i my Krista do svých srdcí?

Vilma Kočová, DGCLJ, DGCMLJ - 90 let

Vilma Kočová se narodila 9. dubna 1924 v Praze na Vinohradech. Její tatínek byl inženýr a pracoval jako technik, maminka vystudovala Obchodní akademii a poté pracovala v zubařské ordinaci jako ekonomka. Vilma po klasickém gymnáziu vystudovala ekonomii. Chtěla jít na medicínu, ale nacisté zavřeli české vysoké školy, takže nakonec nastoupila do zaměstnání. V průběhu války poznala svého budoucího muže a v roce 1945 se v Karlových Varech vdala za Ing. Josefa Kočího, GCLJ, GCMJLJ. Tři roky na to přišel syn, který zůstal jedináčkem. Jeho dcera má dvě děti, takže dnes je Vilma šťastná prababička. Josef i Vilma pracovali v Československých aeroliniích. Josef přímo na Ruzyni v technickém odboru, Vilma na ředitelství v odboru ekonomickém. Po komunistickém puči přišli o veškerý majetek a tak v nich pomalu zrál přesvědčení, že musí tuto zemi opustit. Počkali si, až syn Martin odmaturuje, a poté v roce 1969 emigrovali do Spolkové republiky Německo. V Německu oba také vstoupili do

našeho Řádu a angažovali se v exilovém Českém velkopřevorství. Prostřednictvím různých kurýrů posílali také peníze pronásledovaným rodinám, organizovali také charitu pro země Třetího světa. Josef Kočí se stal nakonec kancléřem exilového velkopřevorství a v této funkci se také vrátil po listopadu 1989 zpět do vlasti. V 90. letech se Ing. Kočí se svojí ženou významnou mírou podíleli na obnově činnosti Řádu v našem státě. Po vytvoření Velkobailiviku České republiky tehdejší maltské obediencie byl Josef Kočí jmenován J. K. V. donem Franciscem de Borbón y Ecsasany, prvním velkobailivem. Spolu se svým mužem ve Velké radě velkobailiviku aktivně pracovala i Vilma. Až do svých 89 let byla auditorkou hospodaření velkobailiviku a za svou charitativní práci v Německu i České republice i za svou práci ve Velké radě obdržela velkokříž Řádu a poté i záslužný velkokříž, to nejvyšší uznání, co Vojenský a špitální řád svatého Lazara Jeruzalémského uděluje. Po smrti svého manžela odešla do domova seniorů

v Praze- Břevnově, kde žije sama, poněvadž celá její rodina zůstala Německu.

Pražská komenda Řádu oslavila její významné jubileum děkovnou bohoslužbou u sv. Tomáše na Malé Straně, kterou celebroidal o. Juan Provecho, OSA. Při mši udělil otec Juan oslavenkyni zvláštní požehnání. Poté následovalo společné setkání v rektoriu kláštera. Přejeme spolusestře Kočové přesně to, co zaznělo v kapli po děkovné bohoslužbě mohutným chórem: Mnoga ljeta! Živijó! AB

PhDr. Pavel R. Pokorný, GCLJ, * 27. 5. 1947 † 7. 3. 2014

Na Popeleční středu nás předčasně a nečekaně opustil dlouholetý člen a rytíř velkokříže našeho Řádu PhDr. Pavel Pokorný.

Dr. Pokorný se narodil 27. května 1947 v Praze. Po maturitě vystudoval obor knihovnictví na Univerzitě Karlově v Praze. Doktorát získal na Filozofické fakultě UK v roce 1975. V té době již několik let pracoval v tehdejší Státní knihovně ČSR (dnes Národní knihovna ČR). Nejprve pracoval v oddělení retrospektivní bibliografie, pak v oddělení rukopisů. V roce 1980 se stal vedoucím tohoto oddělení. Po dvou letech byl ale pro své politické a náboženské názory odvolán z vedoucí funkce. V knihovně nadále pracoval v konzervačním fondu. Od roku 1985 působil v archivu Národního muzea. Od roku 1992 pak pracoval v knihovně Královské kanonie premonstrátů na Strahově jako specialista na prvotisky a staré tisky. Kromě toho byl v 90. letech členem odborného poradního sboru předsedy Poslanecké sněmovny pro heraldiku a vexilologii. V roce 1994 byl zvolen předsedou Heraldické společnosti v Praze. Dr. Pokorný byl uznávaným odborníkem na poli he-

raldiky. Vytvořil řadu znaků církevních hodnostářů, ale i českých měst a obcí. Nemalá byla jeho publikační činnost. Byl autorem celé řady článků v českém a zahraničním odborném tisku a autorem či spoluautorem několika monografií, například Biskupové Čech, Moravy a Slezska po roce 1918 a jejich znaky (Ostrava 1992). Spolupracoval na Almanachu

českých šlechtických rodů a Encyklopedii českých a moravských sídelních biskupů (Praha 2000). Jeho práce byla charakteristická vysoce kritickým přístupem. Kromě heraldiky se zabýval starými tisky, sfragistikou, faleristikou a genealogií.

Členem Řádu sv. Lazara se Pavel Pokorný stal na počátku 70. let 20. století. Byl pravděpodobně jedním z posledních žijících pamětníků tohoto „podzemního“ období. V té době u nás Řád působil v tajnosti. Řádové slavnosti se konaly v bytech za zavřenými dveřmi. V případě prozrazení hrozila členům Řádu perzekuce ze strany tehdejších úřadů. Po roce 1989 se Pavel plně zapojil do obnovené řádové činnosti v našem státě. Řádu let zastával funkci herolda. Řád jeho činnost ocenil velkokřížem.

Zrádná nemoc postupně zbavovala doktora Pokorného pohyblivosti. Po řadu let se již nemohl aktivně zúčastňovat řádových aktivit. O život Řádu se ale do poslední chvíle zajímal.

Děkujeme našemu Stvořiteli za Pavlův duchovně a intelektuálně bohatý, ale i velmi těžký život.

R. I. P. VN

Řád má nového eklesiálního velkopřevora.

Jeho Excelence velmistr s velkou radostí oznámil jmenování Jeho Excelence Monsignora **Michele Penisi**, arcibiskupa v Monreale (Sicílie) a opata kláštera Santa Maria del Bosco eklesiálním velkopřevorem Řádu. Toto významné jmenování bylo provedeno podle Ústavy Řádu a po konzultaci s duchovním protektorem Řádu Jeho Blažeností Řehořem III. Lahamem. Náš milovaný patriarcha dal k tomu svůj souhlas i požehnání.

Arcibiskup Penisi se narodil v roce 1946 a byl vysvěcen na kněze v roce 1972. Vystudoval filosofii a teologii na Pontifickální Gregoriánské univerzitě v Římě a poté přednášel sociologii na Sicílii. Zároveň byl rektorem Collegia Capranica. Svatý Otec Jan Pavel II. jej jmenoval biskupem Piazza Armerina a v roce 2013 jej Svatý Otec Benedikt XVI. jmenoval arcibiskupem v Monreale. Monreale se nachází asi 15 km od Palerma a je známou

svou Normanskou katedrálou z roku 1174, v níž jsou uchovávány ostatky svatého Ludvíka, francouzského krále a jednoho z nejvýznamnějších předků Bourbonů. Arcibiskup Pennisi je členem Pontifickální rady Právo a mír. Je jedním z největších odpůrců mafie. Je rovněž rytířem velkokřížníkem Řádu konstantiniánských rytířů sv. Jiří a velkodůstojníkem Řádu sv. Hrobu. AB

Třikrát slavný den 17.12. 2013 pro Plzeňskou komendu

Nový počín Akademie OSLJ v Plzni

Na sklonku minulého roku vydala Akademie OSLJ jako nezávislá nestátní křesťanská organizace, spadající pod Vojenský a špitální řád svatého Lazara Jeruzalémského, svoji další publikaci „Dějiny malomocenství“. Pro křest této publikace bylo zvoleno nádherné prostředí Knihovny města Plzně – Polanova síň. Jejím autorem je chev. Mgr. Václav Voříšek, KLJ, CMLJ, komtur Plzeňské komendy. Jak sám zdůraznil, lepra je nemoc stará tisíce let, přesto i v dnešním světě přináší utrpení, chudobu a sociální vyloučení.

Kniha samotná pak přináší známé i méně známé skutečnosti o této zákeřné chorobě a uvádí celou řadu významných osobností, které se této problematice věnovaly.

Kniha jako taková otevírá ale i jinou dimenzi. Prostřednictvím autora odhaluje osudy lidí sociálně vyloučených, lidí bez domova, lidí postižených duševní či tělesnou chorobou, lidí s odlišnou kulturou, lidí s odlišnou barvou kůže, kteří nás obklopují a čas od času potřebují naši pomoc. Ala řada z nás jako by se štítla jim podat pomocnou ruku, dát jim šanci přejít na druhou stranu, pomoci jim vstát, vzchopit se a udělat tak podstatný krok dopředu. Jako by tito lidé měli právě v sobě tu prokletou nemoc malomocenství. Ukazuje i na moc peněz, ale i na moc a velkou sílu myšlenky a potažmo i charity.

Vydáním této knihy byla obohacena ediční řada Akademie OSLJ jako vzdělávací instituce šířící myšlenky řádové, křesťanské a kulturní v prostředí moderní společnosti 21. století, kdy hlavním cílem Akademie je studium historie našeho Řádu a rytířství obecně. WW

Nová kniha PhDr. Hany Gerzanicové

Členka našeho Řádu PhDr. Hana Gerzanicová, MLJ, je spoluautorkou nové knihy vydané pod názvem Anno Domini. Spoluautorem je pak plzeň-

ský spisovatel a nakladatel Miroslav Krist. V ne-dalekých dobách bývalo zvykem, že každá domácnost vlastnila svůj celoroční kalendář. V duchu této tradice byla na sklonku minulého roku vydána kniha Anno Domini.

Tato publikace není jen klasickým kalendářem s výčtem dnů, svátků a jmen, ale především bohatě ilustrovaná kniha, věnovaná všem osobnostem katolického církevního života, které pocházejí z českých zemí, nebo jsou s nimi nějakým způsobem spojeny. Obsahuje proto životopisy i vyobrazení českých patronů, světců i blahoslavených. A najdeme zde i osobnosti, u kterých kanonizační přípravy teprve probíhají.

Knihu obohacují také překrásné básně první dámy české poesie Hany Gerzanicové. Publikace je také doplněna mnoha dobovými ilustracemi, jako například vyobrazením českých korunovačních klenotů. Další nejrozsáhlejší historické kresby, obrazy i rytiny, jak s tematikou duchovní, tak i půvabné výjevy venkovského života s pranostikami, nalezneme nejen u jednotlivých měsíců v roce, ale v celé knize.

Obě knihy, tedy Dějiny malomocenství a Anno Domini, byly slavnostně „pokřtěny“ v prostorách Knihovny města Plzně za účasti všech tří autorů uvedených knížek, tedy chev. Mgr. Václava Voříška, KLJ, CMLJ, komtura Plzeňské komendy, spolusestry PhDr. Hany Gerzanicové, MLJ, a nakladatele Miroslava Krista. Za duchovní opory otce Blahníka byl průvodcem celého večera Mgr. Jaroslav Terč, CLJ, předseda představenstva Hospice sv. Lazara v Plzni.

Právě ten na závěr zdůraznil, že do rukou široké veřejnosti se dostávají dvě publikace, které si nedělají ambice stát se bestsellery. Jsou to knihy, které mapují nejen evropskou a světovou historii, ale hlavně tu naši, českou. Obě knihy zdůrazňují, oč se snaží náš Řád v současné době. Pozvednout řádové ideály, společně se bít za slušnost, odpo-

vědnost a bratrství. Přitom nezapomínat na naše dějiny, naše předky a jejich ideály.

Ustanovení delegace ve Stříbře

Téhož dne byly slavnostně předány základací listiny k ustanovení Delegace sv. Jana Nepomuckého ve Stříbře. Pro tento slavnostní akt byl vybrán Slovanský salonek historické budovy hotelu Continental v Plzni. Velitelem delegace byl ustanoven člen Plzeňské komendy našeho Řádu spolubratr Ing. Alois Veselý, CLJ. Stříbrská delegace bude pod správou Plzeňské komendy. Tímto aktem se završila dlouhodobá mravenčí poctivá a trpělivá práce všech členů a postulantů ze stříbrské oblasti.

Jak zdůraznil chev. Mgr. Václav Voříšek, KLJ, CMLJ, komtur Plzeňské komendy, jedná se o zahájení nové éry řádové činnosti na Plzeňsku. Svojí bohatou činností v oblasti nejen péče o seniory v Domově Jana Pavla II. i dalšími aktivitami prokazuje delegace, že se stává samostatnou a svébytnou součástí Řádu. Při slavnostním přípitku pak zdůraznil spolubratr Jaroslav Terč, CLJ, že zejména osobnost vedoucího delegace spolubratra Ing. Aloise Veselého je zárukou pro aktivní činnost Stříbrské delegace. Činnost spolubratra Veselého je jako člena zastupitelstva města Stříbra a významného podnikatele, který zaměstnává zejména postižené občany, dokladem toho, že výborně fungující část Plzeňské komendy se může v budoucnu osamostatnit a vytvořit komendu.

Stranou s gratulací nezůstali ani ostatní členové Plzeňské komendy a popřáli mnoho úspěchů do Stříbra. Originální přání vyslovila i naše členka PhDr. Hana Gerzanicová, MLJ. Ta popřála spolubratru Veselému, aby měl stále ten krásný a milý úsměv na tváři, i když ho v životě a práci potkávají i překážky a nezdary. S úsměvem jde určitě všechno líp.

Řádový den Východočeské komendy

Řádový den Východočeské komendy svatého Zdislavy se uskutečnil v sobotu 14. 12. 2013 na záměku hraběte Adama z Bubna-Litice v Horním Jelení u Vysokého Mýta. Garantem řádového dne byl kaplan naší komendy Jan Kunert, farář v Horním Jelení. Velitel komendy poděkoval všem členům

za odvedenou práci pro Řád a potřebné. Bylo zač děkovat. Naše komenda se podílela a stále podílí na celé řadě projektů v oblasti rekonstrukce církevních památek, v oblasti charity, ale také v oblasti křesťanské víry. Stalo se tradicí, že k programu řádového dne patří i hudební produkce. Tento-

krát nás potěšil svou hrou na cembalo (zapůjčené z Rudolfiny) mistr Petr Šefl a na kytaru mistr Miroslav Baldrych. Všechna dvanáct členů naší komendy vyjádřilo odhodlání nadále pro komendu a tím pro potřebné a slabé obětavě pracovat. Jako velitel komendy jsem na všechny členy hrdý. AKAS

Řádový den Karlovarské komendy.

Tradiční setkání členů Karlovarské komendy Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského se uskutečnilo 18. prosince 2013 v řádovém kostele sv. Michaela archanděla ve Stráži nad Ohří.

Ve svém úvodním slově velitel komendy chev. Ivan Medek, KCLJ, zhodnotil celoroční usilovnou práci členů komendy ve prospěch Řádu a zejména vyzdvihl událost pro komendu nejvýznamnější,

kteřou bylo bezesporu jmenování zakládajícího člena komendy Ing. Davida Miřejovského, KCLJ, velkobailivem Velkobailivku České republiky.

Ekumenickou bohoslužbu, která poté následovala, celebroidali P. Marek Hric z římskokatolické farnosti v Ostrově a ThMgr. Michal Šourek, SchLJ, farář sboru Českobratrské církve evangelické v Praze – Chodově. Oba duchovní připomněli význam a odkaz Lazarova vzkříšení naším Pánem Je-

žíšem Kristem a vyzdvihli význam působení Řádu v minulosti a jeho nezastupitelnou roli v současném světě.

Setkání bylo završeno slavnostní večeří členů komendy, jejich přátel a hostů, mezi nimiž nemohl chybět náš dlouholetý přítel, kancléř německého velkobailivku a velitel hessenské komendy, J. E. chev. Ernest Josef Finta von Haralyi - Pávai, KCLJ, se svou chotí. JF

Svátek sv. Lazara v Určicích

21. prosince 2013 jsme se sjeli do kostela sv. Jana Křtitele v Určicích, kde proběhla mše svatá u příležitosti svátku našeho řádového patrona. Mši svatou vedl P. Leszek Rackowiak spolu s P. Władysławem Machem, SDS, a jáhnem Karlem Valtrem. Kázání měl bratr Jaroslav Kratka, SchLJ, a připomněl

v něm důležitost víry aplikovanou na vztah Ježíše Krista a sv. Lazara. Po mši svaté byl přečten dopis bailiva Jiřího Pořízky s nadpisem Antropologická konstanta a papež František.

Po mši svaté byl laskavostí starosty p. Vlastimila Konšela pro členy řádu připraven oběd v prosto-

rách obecního úřadu. Jídlo zajistila na svoje náklady Dagmar Vařeková a P. Ondřej Kaliciak, SDS. Všichni účastníci byli spokojeni a po vydatném jídle následovala vzájemná debata, při níž se řešili nejen problémy řádu, ale i soukromé věci.

MV (převzato z Bulletinu MSB)

Řádový den v Praze

Členové obou pražských komend oslavili svátek našeho řádového patrona opět společně v klášteře augustiniánů u svatého Tomáše na Malé Straně 17. prosince 2013. Nejprve jsme se sešli k bohoslužbě v kapli svaté Barbory. Mši svatou celebroidal otec Juan Provecho, OSA. Kázáním s mariánskou tematikou posloužil náš řádový kaplan rev. Jaroslav Kratka, SchLJ. Ministrůval postulant Bc. Vojtěch Smetana.

Po bohoslužbě následovalo neformální setkání v refektáři kláštera, při kterém jsme mezi námi přivítali dva nové řádové postulanty: Ing. Milana Šimáčka a Ing. Jana Pospíšila. VN

Druhá úspěšná akce ve spolupráci s německými spolubratry

Chev. Ernest Josef Finta, KCLJ-J, s rodinou a ve spolupráci s dalšími spolubratry dále sbírá na území Německa od luxusních hotelů vyřazené ložní prádlo, ručníky, ubrusy a další textil. Pro nepatrné vady se jim již nehodí, ale jsou dále velmi dobře použitelné. Příjemcem daru byl DOMOV SE ZVLÁŠTNÍ PÉČÍ v Terezíně (zřizovatelem je pražský magistrát). Domov, nikoli léčebna, má kolem 260 ležících i chodících obyvatel, většinou vyšších věkových kategorií. Stará se o ně 160 zaměstnanců.

Akci zprostředkovalo Společenství pomocníků Řádu sv. Lazara a proběhla v dubnu t. r. Tentokrát domov obdržel 65 banánových krabic a 3 pytle s výše uvedeným obsahem, dále fax, 4 telefony, pletací potřeby a další užitečné předměty. Pro provoz domova je taková pomoc velmi přínosná.

PJ

Pout' k hrobu císařovny Zity

Dne 10. prosince 2009 byl oficiálně zahájen proces blahorečení Její Císařské a Královské Výsosti Zity, rakouské císařovny a české královny.

Stalo se již tradicí, že Sdružení pro blahorečení císařovny Zity ve spolupráci s Moravskoslezským bailivikem připravují pout' k hrobu císařovny Zity. Pout' se koná v kapucínském klášteře, kde je nejprve sloužena mše svatá a potom následuje pobožnost u císařovny rakve. Smyslem každoroční pouti je připomenutí života poslední císařovny a české královny, která se celá oddala Bohu. Její silná víra a pokora před Ježíšem Kristem jsou pro nás právě v dnešní napjaté a nejednotné době velkým příkladem.

Pout' se konala 15. 3. od 14:00 v kapucínském kostele. Nejprve byla slavena mše svatá za účasti kněží z Prostějova, Brna a Vídně. Členové řádu

byli přítomni jak u obětního stolu, tak v lavicích. Mimo Řád sv. Lazara se pouti účastnil i německý rytíř, mající na starosti proces beatifikace císařovny Zity. Mezi vzácné účastníky poutě patřil JCKV arcivévoda Dr. Michael Salvátor, bratr arcivévody Andrease Salvátora, který vykonal pražskou investituru. Arcivévoda Dr. Michael Salvátor přivedl s sebou svoji sestřenicí arcivévodkyni Ulriku. Arcivévoda Dr. Michael Salvátor se účastní pravidelně této vídeňské pouti. Je to pro nás velká čest, že členové císařské rodiny mají zájem o tuto iniciativu na podporu beatifikačního procesu císařovny Zity. Oba zástupci habsburské rodiny byli dojeti atmosférou, která vládla během mše svaté.

MV

Boží služebnice Zito, přimlouvej se za nás a za naše rodiny.

Národní misijní rada

Jako každý rok se i v dubnu letošního roku opět uskutečnilo setkání Národní misijní rady na Erlebachově boudě. Jednání, kterému předsedal olomoucký arcibiskup mons. Jan Graubner, byl přítomen i zástupce SPOLEČENSTVÍ POMOCNÍKŮ ŘÁDU sv. LAZARA, který jednal i za spolupracující nadaci MAITRI. Představitelé jednotlivých organizací mluvili o své práci a vyměňo-

vali si své zkušenosti. Zástupci LL – LIKVIDACE LEPRY A TBC informovali o jimi vystavěných nových nemocnicích v Indii. Překvapující byla jejich informace, že nemocní leprou prý v sobě mají až 8 kg bakterií *Mycobacterium leprae* a při úspěšném léčení proto značně hubnou. Náš zástupce se mimo jiné zmínil o nově postaveném prvním hospici poblíž hlavního města ve Rwandě, na který se poda-

řilo s další kooperující organizací MAITRI vybrat od našich malých dárců původně rozpočítanou sumu peněz. Během výstavby však asi 2,6 krát náklady vzrostly. Z jednání vyplynul zajímavý závěr, že totiž biskupská konference bude mít zastřešující seznam organizací, které na tomto mezinárodním poli pracují, a které bude podporovat. Jimi vyžádané podklady jsme již zaslali. *PJ*

Kardinál Pell, EGCLJ, odchází do Vatikánu

Jeho Eminence George cardinal Pell, EGCLJ, kaplan komendy Nového Jižního Walesu, byl Svatým Otcem Františkem jmenován prefektem sekretariátu pro hospodářské záležitosti a odchází do Vatikánu. Australský velkobailivik našeho Řádu ztrácí odchodem kardinála Pella jednoho ze svých zakladatelů.

Otec Pell je členem našeho Řádu třicet let a stál u zrodu Viktoriánské komendy. Australští členové se se svým kaplanem rozloučili na slavnostní ve-

čeři, uspořádané na jeho počest 12. března 2014 v Sydney.

Dovolte autoru této zprávy jednu osobní poznámku: Otec kardinál má neobyčejný smysl pro humor a neznám žádného jiného vysokého církevního dignitáře, se kterým se člověk tak nasmál. Přitom byl velmi otevřený a rozhodný. Jeho rozhodnost byla jistě také hlavním důvodem, proč byl jmenován na obtížnou funkci prefekta pro hospodářské záležitosti. Vždyť jeho heslo zní: Be not afraid – Nebát se! *AB*

Výstava věnovaná rytířským řádům ve Slavkově u Brna

Pracovníci slavkovského zámku projevili velký zájem, aby mohla být v prostorách zámku instalovaná výstava, která proběhla v Hodoníně. Slavnostní vernisáž se konala 27. března. K přítomným promluvil vedoucí Brněnské delegace rev. Jaroslav Kratka, SChLJ. Ten připomněl zaplněnému zrcadlovému sálu význam rytířství pro Evropu od středověku po současnost. Jeho vystoupení se setkal s velkým úspěchem. Navíc

Jaroslav je aktivní ve Slavkovské iniciativě, která má základ právě na zámku. Proto byla výstava hodnocena velmi pozitivně jako osvěta pro většinu lidí, kteří o rytířských řádech nic neví. Ještě v den vernisáže si výstavu prohlédlo asi 200 lidí.

Výstava je koncipována v menším rozsahu, než tomu bylo v Hodoníně. Hlavní předměty zapůjčil ze své sbírky bailiv Jiří Pořízka, předměty k německému řádu zapůjčilo Muzeum v Bruntále. *MV*

Přednáška vnuka císařovny Zity arcivévody Rudolfa v Brně

15. dubna se konala v minoritském klášteře mše svatá za účelem umístění ostatků blahoslaveného Karla Habsburského. Při této příležitosti přijel vnuk bl. císaře Karla, arcivévoda Rudolf Habsbursko-Lotrinský s přednáškou o postavě císařovny Zity.

Nejdříve proběhla mše svatá, kterou celebroval ostravsko-opavský biskup Mons. František Lobkowicz a s ním dalších 20 kněží. Mše svatě se zúčastnili zástupci tří rytířských řádů působících na území České republiky – maltézský řád, němečtí rytíři a lazariáni. Atmosféra celé mše svatě včetně

pěkného kázání biskupa Františka Lobkowicze, připomínajícího boží cesty císařovny Zity, byly inspirací i pro dnešní dobu. V závěru mše svatě bylo požehnáno novým ostatkům bl. císaře Karla I., které budou trvale uloženy v minoritském klášteře.

Po mši svatě následovala v zaplněném kostele přednáška arcivévody Rudolfa, který zastupuje v procesu beatifikace císařskou rodinu. Jeho vyprávění o životě císařovny všechny zaujalo, hlavně novými informacemi, které nám ukazují osobnost císařovny v novém světle. Na závěr zodpověděl arcivévoda Rudolf zájemcům otázky a podepsal knihy věnující se osobnosti císaře Karla a jeho manželky císařovny Zity. *MV*

Křížová cesta na Petříně.

Rok co rok se na Zelený čtvrtek večer koná v Praze na Petříně ekumenická pobožnost Křížové cesty. Tato tradice vznikla někdy na počátku 90. let minulého století. Původně šlo o společnou iniciativu Římskokatolické a Starokatolické církve. V dalších letech se připojili i členové Českobratrské církve evangelické a Církve

československé husitské. V posledních několika letech se petřínská Křížová cesta stala i naší řádovou pobožností. I letos byli mezi duchovenstvem naši řádoví kaplani Mgr. Michal Šourek, SChLJ, a ThDr. Petr Jan Vinš, SChLJ.

Pobožnost se koná za každého počasí. Mnohdy jsme zažili vítr, déšť i sněh. Letos nám počasí přálo.

V překrásném přírodním prostředí po setmění za svitu pochodní a svící procházíme jednotlivá zastavení, od kapličky ke kapličce. Každý z nás se může zamyslet nad utrpením našeho Pána a symbolicky s naším Spasitelem projít jeho cestu plnou bolesti, kterou podstoupil z lásky k nám. A připravit se na radostnou oslavu jeho Vzkříšení. VN

Zveme Vás na pouť k Panně Marii Určické,

která proběhne v neděli 7. září 2014
v kostele sv. Jana Křtitele v Určicích od 11:00

Mši svatou bude celebrovat pomocný biskup olomoucký
a titulární biskup thunudrumský Mons. Josef Hrdlička

www.uncice.cz
www.msbaivlazarus.cz
www.farnost-uncice.cz

